NESÂÎ

Büyük hadîs ve fıkıh âlimi. Künyesi, Ebû Abdurrahmân'dır. İsmi ise, Ahmed bin Şuayb bin Ali bin Sinân bin Bahr bin Dinar'dır. İmâm-ı Nesâî diye meşhûrdur. Aslen Horasan'ın Nesâ şehrindendir. 214 (m. 830) yılında orada doğdu. 303 (m. 915) yılında Filistin'de Remle şehrinde vefât etti. Mekke'de vefât ettiği veya haricîler tarafından şehîd edildiği de bildirilmektedir. Hadîs ilminde imamdı. Ya'nî; üçyüzbinden fazla hadîs-i şerîfi râvileriyle birlikte ezbere bilirdi. Yazdığı Sünen-i sagîr'i, Kütüb-i sitte adı verilen altı büyük hadîs kitabından biridir. Hadîs ilminde rumuzu sin (s)'dir.

İlim tahsiline Horasan'da başlayan İmâm-ı Nesâî, Irak, Şam, Mısır, Hicaz (Mekke ve Medine) ve Cezîre'deki (Mezopotamya, Fırat ve Dicle havzasının kuzeyi) âlimlerden ders aldı. Mısır'da yerleşti. Onbeş yaşında iken Kuteybe bin Sa'îd'e talebe olup, bir sene iki ay yanında kaldı. İshâk bin Râhaveyh, Hişâm bin Ammâr, Îsâ bin Hammâd, Hüseyn bin Mensûr Sülemî, Âmr bin Zürâre, Muhammed bin Nasr-i Mervezî, Süveyd bin Nasr, Ebû Kureyb, Muhammed bin Râfiî, Ali bin Hucr, Ebû Yezîd Cermî, Ebû Dâvûd Süleymân Eş'as, Yûnus bin Abdila'lâ, Muhammed bin Beşâr, Muhammed bin Ceylân ve daha birçok âlimden ders aldı. Onların bir çoğundan hadîs-i şerîf dinledi ve rivâyet etti.

Hadîs ilminde zamanının bir tanesi olan İmâm-ı Nesâî, Mısır âlimlerinin en fakîhi idi. Haramlardan sakınmada ve ibâdetlere düşkünlükte eşi yoktu. Her yaptığı iş, her söylediği söz, Allahü teâlânın rızâsı içindi, İmâm-ı Nesâî'nin hadîs-i şerîf rivâyetinde râvilere koyduğu şartlar, Buhârî ve Müslim'den daha sıkıydı. Cerh ve ta'dîline (hadîs râvilerinin güvenilir olup olmamasındaki tesbitlerine) bütün âlimler i'tibâr ederlerdi.

İmâm-ı Nesâî hazretlerinden; Ebû Bişr Dûlâbî, Ebû Ali Nîşâbûrî, Hamza bin Muhammed Kesâsi, Ebû Bekr Ahmed bin İshâk, Muhammed bin Abdullah bin Hayyûye, Ebü'l-Kâsım Taberânî, Fakîh Ebû Ca'fer Tahâvî ve daha birçok âlim ilim tahsil edip, hadîs-i şerîf rivâyet etti.

İmâm-ı Nesâî hazretlerinin üstünlüğü hakkında birçok âlimin sözleri vardır. Bunlardan, zamanında hâfız-ı Horasan diye meşhûr olan Ebû Ali Nişâbûrî, "Ebû Abdurrahmân Nesâî'nin hadîste imamlığına kimse itiraz etmez" derken, fakîh Mensûr ve Ebû Ca'fer Tahâvî de; "Nesâî, müslümanların imâmlarındandır" dediler. Ebû Bekr İbni Haddâd'ın İmâm-ı Nesâî'den başkasından hadîs-i şerîf rivâyet etmeyip, "Allahla benim aramda delîl olarak ondan râzıyım" dediğini Ebü'l-Hasen Dâre Kutnî nakletmekte ve "Nesâî asrının en âlimi idi" demektedir. Hâfız Muhammed bin Muzaffer de hocalarından şöyle nakleder: "Zamanında Mısır'da, gece ve gündüz Nesâî'nin ibâdetteki gayretlerinden bahsedilirdi. Emîrle birlikte cihâda gider, savaşlarda kahramanlıklar gösterirdi. Müslümanların canlarını allah için nasıl feda ettiklerine dâir hâdiseleri de kitablarına yazardı."

İmâm-ı Nesâî hazretleri, ilk önce yazmış olduğu Sünen-i kebîr'inde, hadîs-i şeriflerin kaynakları ve toplanması hakkında bilgiler verip, şartlarına uyan hadîs-i şerîfleri yazdı. Zamanın vâlilerinden birinin "Kitabındaki hadîs-i şerîflerin hepsinin sıhhat derecesi aynımıdır?" sorusu üzerine, yeniden seçmeler yaparak Sünen-i kebîr'i kısalttı. İsnâd edilen râvilerine, âlimlerin itiraz ettikleri hiçbir hadîs-i şerîfi almadı. Bu eserine, kendisi "Müctenâ" adını vermesine rağmen "Sünen-i sagîr" adıyla meşhûr oldu. Şimdi, daha çok Sünen-i Nesâî adıyla bilinmektedir. Bu kıymetli eser, altı meşhûr hadîs kitabından biri olarak müslümanlara baş tacı oldu. Daha sonraları baskısı yapılarak istifâdesi kolaylaştırıldı.

İmâm-ı Nesâî hazretleri, ömrünün sonuna doğru Şam'a gitti. Orada Hazreti Ali'yi kötüleyen haricîlerden ba'zı kimseler gördü. Bunun üzerine Hazreti Ali ve Ehl-i beyt-i Nebeviyi övdüğü kitabını yazdı. "Kitâb-ül-hasâis fî fadl-i Ali bin Ebî Tâlib ve ehl-i beyt" adını verdiği bu eserinde hadîs-i şerîflerin çoğunu Ahmed bin Hanbel hazretlerinin rivâyetlerinden aldı. Bu kitabını niçin yazdığını bilmeyen ba'zı kimseler, "Şeyhayn"ın (Hazreti Ebû Bekr ve Hazreti Ömer; üstünlüklerini niçin yazmadın?" dediler. O mübârek zât da bunun üzerine "Fedâil-üs-Sahâbe" adlı Eshâb-ı kiramın (r.anhüm) üstünlük ve fazîletlerini anlatan kitabını yazdı. Müsned-i Ali, Müsned-i Mâlik ve Duâfâ ve'l-metrûkîn onun pek kıymetli eserleri arasındadır. Sonuncusu, basılmıştır.

İmâm-ı Nesâî hazretlerinin Sünen-i sagîr'inde rivâyet ettiği hadîs-i şerîflerden ba'zıları: "Besmele ile başlanmayan mühim işlerde, hayır ve bereket bulunmaz."

"Size bir hediye verildiğinde ona misliyle mukâbele de bulun. Eğer buna gücünüz yetmiyorsa, onu karşılayacak derecede kendisine duâ ediniz."

“Allahü teâlâ bu dîni, âhıretten nasîbi olmayan kimselerle de kuvvetlendirir.”

Îmân yönünden mü’minlerin en fazîletlisi kimdir? diye soruldu. Resûlullah (aleyhisselâm): “Ahâkı güzel olandır” buyurdu.

“Aman! Aman! Fahiş (müstehcen ve çirkin) sözlerden kaçınınız, zira Allahü teâlâ çirkin sözleri ve fahiş konuşmaları sevmez.”

“Eshâbıma ihsân edin, sonra onları ta’kib edenlere (Tabiîne) hürmet edin. Sonra yalancılık yayılır. Hattâ yemîn teklif edilmeden adam yemîn eder, şehâdeti istenmeden şehâdette bulunur.”

“Yırtıcı, aç iki kurdun salıverildikten bir koyun ağılına (sürüsüne) verdikleri zarar; şeref, mal ve mevki sevgisinin, müslüman kişinin dinine verdiği zarardan daha fazla değildir.”

“Allahü teâlâ üç kişiye buğz eder. Bunlar yaşlandığı hâlde zinâ edenler, verdiğini başa kakan cimriler ve kibirlenen fakîrlerdir.”

“Cimrilikle îmân bir kalbde toplanmaz.”

“Üç şeyden uzak olduğu hâlde ölen Cennete girer. Bunlar kibir, borç ve azgınlıktır.”

“Mü’minlerin, îmân yönünden en kâmili, ahlâkı en güzel ve ailesine karşı en çok lütüfkâr davrananıdır.”

“Arş-ı a’zamın etrâfında nûrdan kürsüler vardır. Bu kürsülere öyle kimseler oturacak ki, elbiseleri ve yüzleri nûr gibi parlayacaktır. Bunlar, Peygamber de değil, şehîdler de değillerdir. Fakat, Peygamber ve şehîdler onlara gıbta edecektir.” Resûlullaha (aleyhisselâm): “Bunlar kimlerdir?” diye sorulunca, Resûl-i ekrem (aleyhisselâm): “Onlar Allah için birbirini sevenler, Allah için buluşup oturanlar ve Allah için birbirini ziyâret edenlerdir” buyurdu.

“Gördüğü iyilikleri gizleyip, gördüğü kötülükleri teşhir eden kötü komşudan Allaha sığının.”

“Sizden biriniz aksırdığı zaman “Elhamdülillah” desin. Yanında bulunan “Yerhamükellah” desin, Aksıran da “Yagfirullahü lî ve leküm” desin.

“Yoksullara verilen bir sadaka, mahremlere verilen ise, iki sadakadır.”

“Annene, babana, kızkardeşine, kardeşine ve sırasıyla diğer yakınlarına iyilik et.”

“Bir kavim arasında isyan edenleri düzeltebilecek kimseler var iken, buna susarlarsa, Allahü teâlânın azâbı hepsine birden göndermesi pek yakındır.”

“Nice oruç tutanlar var ki, tuttukları oruçtan, açlık ve susuzluktan başka kârları yoktur.”

“Arş-ı a’zamın altında ve Cennet hazinelerinden olan bir ameli sana öğreteyim mi? O “Lâ havle velâ kuvvete illâ billah” sözüdür. Bir kul bunu söyleyince, Allahü teâlâ “Kulum İslâm oldu ve teslim oldu” buyurur.”

“Ezan ile ikamet arasında yapılan duâ red olunmaz.”

“Cum’a günleri benim üzerime çok salevât getirin.”

“Tövbe ve istiğfara’ devam eden kimseye, Allahü teâlâ her sıkıntıdan bir kurtuluş ve her darlıktan bir genişlik verir ve ummadığı yerden kendisini rızıklandırır.”

“Gece kalkan ve ailesini de kaldırarak beraberce namaz kılanlar, karı-koca zikredenlerden sayılırlar.”

“İpek ve altın, ümmetimin erkeklerine haram, kadınlarına helâldir.”

“Nice namaz kılanlar var ki, onların namazdan nasîbi; yorgunluk ve zahmetten başka bir şey değildir.”

“Şüphesiz namaz kılan sağa sola iltifât etmediği müddetçe, Allahü teâlâda ona iltifât eder.”

“Kıyâmet günü küçük çocuğa “Cennete gir” denir. Çocuk Cennet kapısı önünde durur ve “Ancak anne ve babamla Cennete girerim” der ve ısrar eder. O zaman, “Anne ve babasını da beraber Cennete koyun” denir.”

“Kişiye, bakmakla mükellef olduğu kimseye bakmaması, günah olarak yetişir.”

“Üç kişiye acıyın: Cahiller arasında âlime, zengin iken fakîr düşene ve kabile arasında hatırlı iken i’tibârını kaybedene.”

“Allahü teâlânın bu ümmete yardımı, ancak zayıfların duâ, ihlâs ve ibadetleri sayesindedir.”

“Ölülerinizi ancak iyilikle yâd ediniz. Şayet onlar Cennetlik ise, onlar hakkında kötü söylemekle günahkâr olursunuz. Cehennemlik iseler, zâten bulundukları hâl kendilerine yeter.”

“Allahü teâlâ, amellerden yalnız hâlis niyetle ve rızâsı istenerek yapılanı kabûl buyurur.”

“Ben sizin için, çocuğuna karşı bir baba gibiyim.” Anne-baba çocuğunu dünyâ ateşinden koruduğu gibi, Peygamberimiz (aleyhisselâm) de ümmetini âhıret ateşinden korur.

“Mü’minin öldürülmesi, Allah katında dünyânın yok olmasından daha büyük bir iştir.”

“Allahü teâlâ yanında amellerin en sevimlisi, vaktinde kılınan namazlardır. Sonra ana-babaya (ana-baba hakkına) riâyettir. Sonra Hak yolunda cihâd etmekdir.”

“Dul kadının, yoksul kimsenin işine koşan bir müslüman; Allah yolunda cihad eden veya geceleri namaz kılıp, gündüzleri oruç tutan kimse gibidir.”

“Biliniz ki, sizden bir kimse yoktur ki, ona vârisinin malı, kendisinin malından daha sevimli olmasın. Senin malın, takdim ettiğin, ya’nî hayatta iken meşrû sûrette sarf ettiğindir. Vârisinin malı da, sonraya bıraktığındır.”

“Beş vakit namazı Allahü teâlâ kullarına farz etmiştir. Eksiksiz olarak erkân ve âdabına riâyetle o namazları kılan kimseyi, Allahü teâlânın Cennete koyacağına va’di vardır.”

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tabakât-üş-Şâfiiyye cild-3, sh. 14

2) Tezkiret-ül-huffâz cild-2, sh. 698

3) Vefeyât-ül-a’yân cild-1, sh. 77

4) Tehzîb-üt-tehzîb cild-1, sh. 36

5) Şezerât-üz-zeheb cild-2, sh. 239

6) Sünen-i Nesâî